కథా కౌముది

దీ అంగుళీయం

డా. జి. సురేశ్‌బాబు

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

టైమెంతయ్యిందో చూసుకోవడానికి నా చేయి వంక చూసి, వాచ్ 'కావాలనే' పెట్టుకురాలేదనే విషయం గుర్తొచ్చి నవ్వుకున్నాను. ఈ రోజుల్లో రిస్టు వాచీకి అంత ప్రాధాన్యం వుందో లేదో ఎవరూ సర్వే చేసినట్టు లేరు. ప్రపంచవ్యాప్తంగా సమయసూచిక ఇంటర్‌నెట్ ద్వారా ఇప్పుడు సెల్‌ఫోన్లో చిటికెలో లభ్యం. పైగా టైం కలుపుకోవడంగానీ, బ్యాటరీ మార్చుకోవడంగానీ, కుంజీ ఇవ్వడం లాంటివి గానీ ఇప్పుడు అవసరంలేదు. కానీ మన నరనరాల్లో జీర్ణించుకున్న అలవాటు రిస్టువాచీ వంక చూసుకోవడం మానం. రిస్టువాచీకి వున్న ఇంకో ప్రత్యేకత ఏంటంటే వందరూపాయల కన్నా తక్కువరేటు నుండి కోటికన్నా ఎక్కువ రేటు వరకు లభించడం ధరలో ఇంత వ్యత్యాసపు రేంజ్ వున్న వస్తువు ఇంకోటి లేదంటే అది అతిశయోక్తికాదు. నా విషయానికొస్తే నేనిప్పుడు అమెరికా నుండి తెచ్చుకోవాలనుకునే వాచి ధర కట్టలేనిది.

నా అమెరికా ప్రయాణానికి ముఖ్యోద్దేశం ఆ 'వాచీ'నే.

నాకు వీసా ఇంటర్వ్యూ చేసిన అధికారికి మాత్రం అబద్ధం చెప్పాను. కాన్ఫరెన్స్ అటెండ్ చెయ్యాలని. "నీ వార్షిక ఆదాయమ ఎంత?" వీసా అధికారి ప్రశ్న.

"దాదాపు పదిలక్షలు" చెప్పాను.

"ఎంత టాక్స్ కడతావు?"

"ఒక లక్ష"

"నీ వృత్తి?"

"మెడిసిన్ ఫస్ట్ ఇయర్ విద్యార్థులకు బయో కెమిస్ట్రీ బోధించే అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్‌ని"

"ఆర్గానిక్ కాంపౌండ్‌కి, ఇనార్గానిక్ కాంపౌండ్‌కి ఏంటి తేడా?"

ఈ ప్రశ్నకి నేను ఖంగు తిన్నాను అమెరికా వీసా ఇంటర్వ్యూలో ఇట్లాంటి 'సబ్జెక్టు' పరమైన ప్రశ్నలడుగుతారని నాకు తెలియదు. అతను నా వృత్తిని కన్‌ఫర్మ్ చేసుకోవడానికి అడుగుతున్నాడని అర్థమయ్యింది. అతని ముందున్న కంప్యూటర్ స్క్రీన్ మీద సమాధానం

చదువుకుని నావంక చూసాడు ఆన్సర్ చెప్పమన్నట్టు. నాకు తోచిన సమాధానం చెప్పాను. "సర్, మీరు ప్రొఫెసర్ అంటున్నారు. కార్బన్ వుంటా ఆర్గానిక్, లేకపోతే ఇనార్గానిక్ కాంపౌండ్ అని కూడా తెలియదా?" అంటూ తల అడ్డంగా వూపాడతను.

నా గుండె డక్కమంది. ఎక్కడ వీసా రిజెక్ట్ చేసిపారేస్తాడోనని. ఆ ప్రశ్న అతను అసంకల్పితంగా సెలెక్ట్ చేసుకున్నాడు. వికీపీడియా మొదటి లైన్లు చదివి నన్ను అట్లా అనగలిగాడు కానీ, మొత్తం తెలిస్తే అతనికి నా సమాధానం సరేననిపించేది. అంతెందుకు? మనం శ్వాసలో వదిలే కార్బన్ డయాక్సైడ్‌లో కార్బన్ ఉన్నప్పటికీ అది ఆర్గానిక్ కాంపౌండ్ కాదని అతనికి తెలిసినట్టులేదు. "సో, డాక్టర్! ఇంతకీ మీరు అమెరికాకి ఒంటరిగా ఎందుకు వెళదామనుకుంటున్నారు?"

"అట్లాంటాలో జరిగే ఇంటర్నేషనల్ కాన్ఫరెన్స్ అటెండ్ చెయ్యాలని"

"ఓకే, హాప్పీ జర్నీ డాక్" అంటూ నవ్వి, నా పాస్‌పోర్ట్ దగ్గర పెట్టేసుకున్నాడు. దానర్థం నాకు అమెరికా సందర్శనార్థం పదేళ్ళవరకు వీసా జారీ చేసేశాడని. అమెరికా ప్రయాణంలో అత్యంత కీలక ఘట్టం - ఈ వీసా ప్రహసనమే. ఎందుకంటే ఒక్కోసారి వీసా ఎందుకు రిజెక్ట్ చేస్తారో ఎవ్వరికీ అర్థం కాదు. నాకంటే ముందు లైన్లో వున్న అమ్మాయికి అన్ని అర్హతలున్నా పాస్‌పోర్ట్ తిరిగిచ్చేసాడు.

ఫేస్‌బుక్ మెసెంజర్‌లో నా క్లాస్‌మేట్ "బృంద"కి మెసేజ్ పెట్టాను. వీసా మంజూర్ అయ్యిందని. శుభాకాంక్షలు తెలిపి సుస్వాగతం అని పెట్టింది. బృంద ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం నా యం.బి.బియస్ క్లాస్‌మేట్. అమెరికా సంబంధం చేసుకుని 'డల్లాస్' నగరం వెళ్ళింది. కాన్సర్ వైద్య నిపుణురాలుగా బాగా సంపాదించి మొదటి భర్తతో విడాకులు తీసుకుని ఇంకో డివోర్సీని పెళ్ళిచేసుకుని 'బోస్టన్' నగరంలో సెటిలయ్యింది. చదువుకునే రోజుల్లో మేమిద్దరం పెద్దగా మాట్లాడుకున్నదైతే లేదు కానీ, ఫేస్‌బుక్ పుణ్యమా అని మేం మళ్ళీ టచ్‌లోకి వచ్చాం. నా పోస్టలన్నింటికి తను లైక్స్ కొట్టి కామెంట్స్ చేసేది. తన డైవర్స్ సమయంలో నేనిచ్చిన నైతిక స్థైర్యం తనకు బాగా హెల్ప్ అయ్యిందని కూడా చెప్పింది. అట్లా అట్లా మేమిద్దరం మానసికంగా దగ్గరయ్యాం. "సోల్‌మేట్స్"గా తయారయ్యాం. మనసులు విప్పి మాట్లాడుకున్నాం, అన్ని రకాల విషయాలు షేర్ చేసుకున్నాం. నా అమెరికా యాత్రా ప్రణాళికలో బృందని కలుసుకోవడం, తనతో నయాగరా జలపాతం దర్శించడం కోసం రెండు రోజులు కేటాయించాను. ఆమె కూడా సరేనంది. బృందతో గడపబోయే ఆ మధురమైన క్షణాల్ని ఊహించుకుంటూ అమెరికాలో అడుగు పెట్టాను.

అట్లాంటాలో ఓ హోటల్లో దిగి ఆ కాన్ఫరెన్స్ అటెండ్ అయ్యాను. ప్రపంచ వ్యాప్తంగా వివిధ నగరాల నుండి వచ్చిన సైంటిస్టులతో ఆ కాన్ఫరెన్స్ కళకళలాడుతోంది. ప్రభుత్వాల్ని, రాజకీయ నాయకుల్ని గుప్పిట్లో పెట్టుకుని తమకు కావాల్సిన విధంగా పాలసీలు మార్పించే కార్పోరేట్ సంస్థలు తమతమ స్టాళ్ళలో తమ ఉత్పత్తుల్ని (వ్యాధి నిర్ధారణకు సంబంధించిన టెస్ట్ సామాగ్రి) ప్రదర్శిస్తున్నాయి. వైద్యరంగంలో శాస్త్ర పరిశోధన ఎప్పుడో ఆయా కార్పోరేట్ సంస్థల గంపల కింద దూరిపోయింది. వాళ్ళ అవసరాల మేరకు వైద్యం శాస్త్రమే మార్చబడుతోంది. ఉదాహరణకు, వ్యాధి నిర్ధారణలో బ్లడ్ షుగర్‌ని, కొలస్ట్రాల్ని, విటమిన్లని హెచ్చు తగ్గుదల సంఖ్యల్ని కొద్దిగా మార్చి ఆరోగ్యవంతుల్ని కూడా భయపెట్టవచ్చు. సంబంధిత మందుల్ని కొనిపించవచ్చు. అవసరం లేకపోయినా 'డి' విటమిన్ మందులు మింగేవారు, కొలస్ట్రాల్ పెరిగిందని గుండె టెస్టులు చేయించుకోవడానికి డయాగ్నొస్టిక్ సెంటర్లకు పరుగుపెట్టేవారు, శరీరంలో వచ్చే ప్రతి చిన్నా చితక మార్పుకు షుగర్ బూచే కారణమని మందులు డోసు పెంచేవారు మనకు ప్రత్యక్ష సాక్ష్యాలు. అందుకే ఎవరికి వారు మాది గొప్ప అంటే మాది గొప్ప అని ప్రకటించుకున్నట్టుగా అనిపించే సైంటిస్టుల ఉపన్యాసాలు - మార్కెటింగ్ విన్యాసాల్లాగా తోచి బోరు కొట్టిస్తాయి.

నా కొలీగ్ వాళ్ళ బంధువొకాయన అట్లాంటాలో వుంటాడు, పేరు రాము. నేను వచ్చిన విషయం ముందే తెలిసుండటం వల్ల నా హోటల్ కొచ్చి లగేజ్ సర్ది రూం ఖాళీ చేయించి నన్ను వాళ్ళింటికి పట్టుకెళ్ళాడు. చాలా మర్యాద, అభిమానం చూపించాడు. చక్కని భోజనం పెట్టి నా నాలిక కొస ప్రాణాల్ని రక్షించాడు. "థాంక్స్ రాముగారు, మీవల్ల నాకు అమెరికాలో మన తెలుగు వాళ్ళింట్లో భోంచేసే అదృష్టం దక్కింది" అన్నాను ఇండియానుండి తెచ్చిన స్వీట్స్, హెన్నా పాకెట్ వాళ్ళావిడ కిస్తూ. రాము వెంటనే ఏం మాట్లాడలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. తన ఇల్లంతా తిప్పి తిప్పి చూపించాడు. మొత్తం చెక్కపలకలతో ఆధునిక టెక్నాలజీ డిజైన్లతో నిర్మించిన ఇల్లది. సెల్లార్‌లో వున్న హోమ్‌థియేటర్‌కి తీసుకెళ్ళి "ఇండియాలో అయితే బాత్రూంలో ఏడ్చేవాడిని. ఇక్కడ అప్పుడప్పుడు వచ్చి ఏడవటానికి బాగుంటుంది. సినిమాలు చూస్తూ లేదా ఇల్లు గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా!" అంటూ నా వైపు చూసాడు.

హోం సిక్‌నెస్? కాలేజీకి వెళ్ళే పిల్లలు వున్నా ఇంకా స్కూల్ పిల్లాడిలా తల్లిదండ్రుల మీద మనసు పీకుటకు కారణంబేమి?

ఇంటిముందు చిన్నగార్డెన్, కార్ గ్యారేజ్, ఇంటి వెనకాతల పెద్ద గార్డెన్ ఉన్నాయి. రెండు కుందేలు పిల్లలు, రెండు జింకలు అక్కడ చెంగు చెంగుమంటూ గంతులేస్తూ తిరగడం నాకు ఉల్లాసం కలిగించింది. రాము వాళ్ళావిడ టీ ఇచ్చి నా ఎదురుగా కూర్చుంది.

"రాముగారు ఎంత హేపీగా ఉందండి మీ లైఫ్, ఈ పచ్చదనం ప్రశాంతత, పరిశుభ్రత పొల్యూషన్ లేని గాలి ఈ డిసిప్లిన్ జీవితం.. డాలర్లు" టీ చప్పరిస్తూ అన్నాను.

ఔనన్నట్టు తలుపాడు.

"మీరింత ప్రయోజకులైనందుకు మీ అమ్మా నాన్నా వచ్చి చూసి బాగా సంతోషించి ఉంటారు కదూ?" మళ్ళీ అన్నాను.

ఆ దంపతులిద్దరూ మొహాలు చూసుకున్నారు.

"డాక్టర్, మేం అమెరికా వచ్చేసి పదేళ్ళు. ప్రతి రెండేళ్ళకోసారి ఇండియా వెళ్ళొస్తున్నాం. ప్రతిసారీ పేరెంట్స్‌ని అడుగుతాం రమ్మని. వచ్చేసారి వస్తాం అంటారు. ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టారు. రెండిళ్ళు, రెండు పడవల్లాంటి కార్లు బోలెడన్ని డాలర్లు సంపాయించాం ఏం లాభం? ఫోన్ చేసినప్పుడల్లా మమ్మల్నిక్కడ వంటరిగా వదిలి పరాయిదేశం పారిపోయారు అన్నట్లు మాట్లాడతారు. వృద్ధాప్యంలో తమని చూసే దిక్కూ మొక్కూ లేదని వాపోతారు. ఇక్కడికి వచ్చేయండి సంపాయించింది చాల్లే అంటారు. డబ్బులు అమ్మా నాన్నకే కాక, చుట్టాలకి కూడా పంపిస్తాం. వాళ్ళైతే ఇంకా ఘోరం. తమ పిల్లలకి అమెరికా వీసాకి స్పాన్సర్ చెయ్యడం దగ్గర్నుంచి వాళ్ళు ఇక్కడికొచ్చి చదివి సెటిల్ అయ్యేదాకా మాదే పూర్తి బాధ్యత అన్నట్టు ప్రవర్తిస్తారు. మా పేరెంట్స్ వంతపాడతారు ఎందుకంటే వీళ్ళకు వాళ్ళే కదా కేర్ టేకర్స్" చెప్తుండగా ఆ దంపతులిద్దరి మొఖాలు మాడిపొయ్యాయి.

అంతా విని అర్థమయ్యి తల గోక్కున్నాను. ఆ రాత్రి నాకు సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదు. ఉదయం ఐదింటికి లేచి చూస్తే గిన్నెల చప్పుడు డిష్ వాషర్ గిన్నెలు సర్దుతూ రాముగారు. వాషింగ్ మెషిన్ దగ్గర వాళ్ళావిడ.

"కాఫీ కలపనా?" అడిగాడు రాము తన చేతుల్ని లుంగీకి తుడుచుకుంటూ.

"బోస్టన్‌లో ఎవర్ని కలవడానికి వెళ్తున్నావ్?" నన్ను ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో డ్రాప్ చేస్తూ అడిగాడు రాము. బృంద పేరు చెప్పాను. "అంత క్లోజ్ ఫ్రెండా? తను?"

"అబ్బే అంత లేదు.. మా నాన్న చాలాకాలం అక్కడ పని చేసారు. ఒక ఇల్లు కూడా వుంది మాకక్కడ. రెంట్ కిచ్చాం. నా 'కజిన్' శేఖర్ అన్నయ్య చూసుకుంటాడు. తను న్యూయార్క్‌లో జాబ్ చేస్తూ న్యూజెర్సిలో ఉంటాడు."

"ఓహ్హో నాన్న జ్ఞాపకాలన్నమాట"

"ఔను."

ఇంతలో నా సెల్ రింగయ్యింది. బృంద కాల్ చేసింది. బయల్దేరావా అని. బోర్డింగ్ పాస్ తీసుకుని రాముని హత్తుకుని వీడ్కోలు చెప్పాను. "మళ్ళీ ఎప్పుడొచ్చినా మా ఇంటికి రావాలి. మనం ఆత్మీయులం" అన్నాడాయన.

"సర్, మీ పేరెంట్స్‌ని బాగా మిస్సవుతున్నారు కదూ? వాళ్ళమీద పీకల్దాకా కోపం ఆవేశం ఆక్రోశం ఉన్నాయి కదూ?" అడిగా.

"పక్కరోజు పరిచయానికే నిన్ను మిస్ ఔతున్నట్టనిపిస్తోంది, పేరెంట్స్ అంటావా, శత్రువులాగా దూరం పెడ్తున్నారు నన్ను" దుఃఖం పొంగిపొర్లిందతనికి.

"సర్ ఏదేమైనా, పేరెంట్స్ ఈ భూమ్మీద ఉన్నంతవరకే. వాళ్ళు చచ్చిపొయ్యాక ఆ వెలితిని ఎవ్వరూ పూరించలేరు. అందుకే వాళ్ళ మీద కోపం వద్దు సారీ, మీకంటే చిన్నవాడినైనా మీకెందుకు చెప్తున్నానంటే ఆ దుఃఖం ఎట్లాంటిదో నాకెరుక కాబట్టి. ఎవరి పేరెంట్సయినా అంత కంటే గొప్పగా ఏముంటారు?" చెప్పాను.

ఆయన తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళి తన ప్రపంచంలో కలిసిపోయాడు. నేను నా ట్రాలీబ్యాగ్ తోసుకుంటూ విమానం వైపెళ్ళాను.

బృంద నన్ను బోస్టన్ ఎయిర్ పోర్ట్‌లో రీసీవ్ చేసుకుంది. ఆమె రూపం చెక్కు చెదరలేదు, నా కాలేజి ప్రపంచం కళ్ళముందు కదలాడింది. ఆమె తన కార్లో ఇంటికి తీసుకెళ్ళింది. ఇంద్రభవనం మరిపించే ఇల్లు. "నువ్వు క్యాన్సర్ స్పెషలిస్ట్ వైతే మీ ఆయన బ్యాంక్ రాబరీలు చేస్తుంటాడా?" జోక్ వేశాను.

ఆమె గలగలా నవ్వింది. బృందకు మొదటి వివాహం ద్వారా ఒక కూతురుంది. హాస్టల్లో వుంటుంది. బృంద భర్త సమయానికి ఫారిన్ టూర్ వెళ్ళాడు. వావ్, నా జన్మకి ఇంతకంటే మంచి ఛాన్స్ వస్తుందా?

ఇద్దరం భోంచేస్తుంటే డేటింగ్ చేస్తున్న అనుభూతికి లోనయ్యాను. థాంక్స్ గాడ్, అండ్ మై డాడ్! తన పడవ కార్లో నన్ను వాళ్ళ హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళి చూపించింది. అటునుంచి నాన్న ఇంటి అడ్రస్ జి.పి.యస్‌లో ఫీడ్ చేసి అక్కడికి తీసుకెళ్ళింది. చాలా చిన్న ఇల్లు. కాలింగ్ బెల్ కొట్టగానే ఒక ముసలావిడ తలుపు తీసింది. మా నాన్న పేరు చెప్పి శేఖర్ తమ్ముడినని పరిచయం చేసుకున్నాను. ఆవిడకి నా ఇంగ్లీష్ యాస అర్థం కాలేదు. బృంద వెంటనే నేను ఎందుకొచ్చానో చెప్పగానే ఆవిడ నవ్వి లోపలికి రమ్మంది. ఆమె నాన్న పనిచేసే కంపెనీలోనే పని చేస్తుండేదట. నన్ను అచ్చం మీ నాన్నలాగే ఉన్నావని నా మొఖం నిమిరింది. ఇల్లంతా కలియ తిరిగి చూసాను. ఆ సోఫాలు, కుర్చీ, నాన్న వాడిన బాత్‌రూం, ఆయన పడుకున్న మంచం అన్ని ముట్టుకుని ఆ స్పర్శను నా జ్ఞాపకాల పెట్టెలో భద్రం చేసుకున్నాను. బృంద నన్ను కుర్చీలో కూర్చోపెట్టి ఫోటోలు తీసి అప్పటికప్పుడు ఫేస్‌బుక్‌లో పెట్టింది. "సురేష్ నువ్వు ఏడుస్తున్నావ్ తెలుస్తోందా?" అంది బృంద తన కర్చీఫ్ ఇస్తూ. మేం మళ్ళీ కారెక్కాం. బృంద నా చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకుని కాసేపు అట్లాగే పట్టుకుంది. ఒక గంటకు నా మనసు నా స్వాధీనంలోకొచ్చింది. బృంద మా ఇతర క్లాస్‌మేట్లతో "ఫేస్‌చాట్" చేయించింది.

రాత్రి పది. ఆ ఘడియ రానే వచ్చింది. "హే, రేపు నాకు నయాగరా చూపిస్తానన్నావ్ గుర్తుందా?" అడిగాను ఆమెకి దగ్గరగా జరుగుతూ.

"యస్, బట్... సురేష్ సారీ" అంటూ మౌనముద్ర దాల్చింది.

నా మనసు చివుక్కుమంది. తను నా కళ్ళలోకి చూడలేకపోతోంది. కాసేపయ్యాక "ఐయాం ప్రెగ్నెంట్ సురేష్ నేను దూరప్రయాణాలు చెయ్యకూడదు. నాక్కూడా నిన్ననే కన్ఫర్మ్ అయ్యింది. నయాగరాకు నీకు ఒక్కడికి ఫ్లయిట్ టికట్ బుక్ చేసుంచాను, టేకిట్" అంది బృంద. టికెట్ మీద బుక్ చేసిన డేట్ వారం క్రితంది. అంటే తాను ముందుగానే నిర్ణయించుకుంది నాతో తిరగొద్దని. ఇదేదో ముందు చెప్పొచ్చుగా?

"ముందే చెప్పొచ్చు. బట్ నువ్వు అసలే సెన్సిటివ్. మీ నాన్న ఇల్లు చూట్టానికి బోస్టన్‌కి కూడా రావేమోనని" అంది బృంద.

నేను హతూశుడ్నయ్యాను. ఎంత తొండి? నేనొప్పుకోను, చీటింగ్ చీటింగ్.

"గుడ్‌నైట్ సురేష్. రేపొద్దున ఫ్లైట్.. ఇక పడుకో" అంటూ తన బెడ్ రూమ్‌వైపు వెళ్ళిపోయింది. నేనా టికెట్‌ని చింపేసాను. 'అంతర్జాతీయ సోల్‌మేట్స్ సంఘం అధ్యక్షా! ఇది న్యాయమా? ' అని ప్రశ్నిస్తున్నాను.

"డియర్ సోల్‌మేట్ రియల్లీ సారీ. నిన్ను డిజప్పాయింట్ చేశాను. కానీ అదే కరెక్ట్. క్యాన్సర్ ట్రీట్‌మెంట్‌లో ఏం చేస్తామో తెల్సుగా? మొగ్గ దశలోనే తుంచేస్తాం. అప్పుడే క్యూర్ అయ్యే చాన్స్ ఉంటుంది. ఒక సాధారణ కణజాలం అనవసర అవాంఛిత రీతిలో పెరిగి మిగిలిన కణజాలాన్ని మింగేయడమే క్యాన్సర్. మన మధ్య స్నేహంలో క్యాన్సర్ - ఈ డేటింగ్ కాంక్ష. అర్థం చేసుకో. ఇంతకంటే నేనెక్కువ చెప్పాల్సిన పన్లేదనుకుంట."

బృంద పెట్టిన మెసేజ్ చదువుతూ న్యూయార్క్ సిటీలో కాలు మోపాను. "ముందిది చెప్పు, సోల్‌మేట్సా? సౌల్‌మేట్సా? ఎట్లా పలకాలి? మన బంధాన్ని?" రిప్లై పెట్టాను ... జవాబు రాలేదు.

ఒక హోటల్లో దిగి ప్రయాణ బడలిక సడలినాక సబ్వే రైలెక్కి 'మన్‌హట్టన్" అనే రద్దీ ప్రాంతానికి వెళ్ళి 'టైమ్స్ స్క్వేర్' అనే చౌరస్తాలో అటూ ఇటూ తిరుగుతూ అమెరికాలో ఉన్నానన్న ఆ ఆనందాన్ని అనుభవించాను. శేఖర్‌ను కలవాలి. రేపు ఆ ప్రోగాం. అయితే నేను తను కలుసుకునే చోటు ఒకటుంది. మేమిద్దరం ఫలానా టైంకి కలవాలని ముందే మెసేజ్ పెట్టుకున్నాం. నయాగరా జలపాతం చూడలేకపోయాననే బాధతోపాటు ఇంకో ఆలోచన నన్ను పీడిస్తోంది. నేను మా ఆవిడ్ని మోసం చేయకుండా బృంద డీసెంట్‌గా వ్యవహరించినా బృందే నన్ను మోసం చేసిందని పదే పదే అనిపించింది.

ట్విన్ టవర్స్, వరల్డ్ ట్రేడ్ సెంటర్ ఇప్పుడు "9/11మెమోరియల్."

చతురస్రాకారపు జలపాతం, ఆ నీళ్ళు చేసే హోరు, చుట్టూ పార్కు చెట్లు సిమెంటు బెంచీలు అసలే ఆ రోజు సెప్టెంబర్ 11 కావడంతో, టెర్రరిజం పేరిట బలైన అమాయకుల పేర్లు చెక్కి వున్న ఆ గ్రానైటు గోడమీద గులాబీలు, కింద క్యాండిల్స్ వెలుగుతూ ఆ ప్రాంతాన్ని దేదీప్యమానంగా ప్రకాశింపచేస్తున్నాయి. "ఈశ్వర్" అనే పేరు పక్కన నేను వెళ్ళి గులాబీని పెట్టేసరికే అక్కడ ఆల్రెడీ ఒక గులాబీ ఉంది. నాకు తెలుసు శేఖర్ వచ్చి నాకోసం వేచి చూస్తున్నాడని. నేను వెళ్ళి ఒక బెంచి మీద కూర్చుని చుట్టూ చూసాను. గాలి బలంగా వీస్తోంది. వర్షం వచ్చేలాగావుంది. నా జుట్టంతా రేగి అస్తవ్యస్తంగా తయారైంది. ఉన్నట్టుండి నా భుజం మీద ఒక చేయి ఇంకో చేయి నా రేగి వున్న జుట్టును సరిచేస్తూ. వెనక్కి తిరిగి చూశాను. శేఖర్ మై 'హాఫ్ బ్రదర్.. హలో, మై బ్రదర్.'

తడి కళ్ళతోనే పలకరించుకున్నాం ఇద్దరం. తను నా పక్కనే నన్నానుకుని కూర్చున్నాడు. మా ఇద్దరి మధ్య నిశ్శబ్దం. సడెన్‌గా ఒక పావురం వచ్చి మా ముందు వాలింది. మా వంకే చూస్తోంది. "హే, డాడీ" అన్నాం ఇద్దరం ఒకేసారి. మొహాలు చూసుకుని నవ్వుకున్నాం. మా కళ్ళ మధ్య ఒక సన్నటిపొర. అది పొరకాదు తెర. మా ఇద్దరి గతం ఆ తెరమీద సినిమా రీలులా దొర్లుతుంది.

మీద మీద పడి తన్నుకోవాల్సిన అన్నదమ్ములం ఇట్లా మిత్రుల్లాగా మిగిలిపోయాం. శేఖర్ మా నాన్నకు మొదటి భార్య సావిత్రి సంతానం. శేఖర్ పుట్టగానే ఆవిడ కన్నుమూసింది. శేఖర్ ఆలనా పాలనా కోసం కోసం నాన్న రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. రామ సీతమ్మని. రామ సీతమ్మ సమిష్టి కుటుంబలో పెరిగిన ఒక పల్లెటూరు పిల్ల. బోస్టన్‌లో బిక్కుబిక్కుమంటూ ఐదేళ్ళు కాపురం చేశాక నేను కడుపులో పడ్డాను. అదే అవకాశంగా అమ్మ ఇండియాకి పరుగు పరుగున వచ్చేసింది శేఖర్‌తో. నాకు రెండేళ్ళు వచ్చాక కూడా అమ్మ అమెరికాకు రానంటే రానని భీష్మించుకు కూర్చుంది.

దిక్కుతోచని నాన్న అమెరికాలో ఉద్యోగం మానేసి వచ్చెయ్యలేక అక్కడ ఒంటరిగా ఉండలేక శేఖర్‌ని తనతో తీసుకుని వెళ్ళి తన దగ్గర పెంచుకున్నాడు. ప్రతి రెండేళ్ళకోసారి మా దగ్గరికి వచ్చి వెళ్ళేవాడు. శేఖర్‌తో మాత్రం కాదు. రానాను రాక పోకలు తగ్గిపోయినా డబ్బు మాత్రం పుష్కలంగా పంపించేవాడు. కాలచక్రం గిర్రున తిరిగి పోయింది. శేఖర్‌కు మా అమ్మంటే పిచ్చి ప్రేమ. మొదట్లో ఉత్తరాలు రాసేవాడు. ఫేస్‌బుక్ వచ్చాక ఫోటోలు ఛాటింగులు చేస్తున్నాడు. ఈమధ్య అవికూడా తగ్గించాడు. నువ్వు ఇండియా వచ్చి నన్ను చూసెళ్ళు అని అమ్మ అంటే లేదు లేదు నువ్వే నా దగ్గరికి వచ్చి కొద్దిరోజులన్నా ఉండెళ్ళు అని శేఖర్. ఈ ఇద్దరు తల్లీ కొడుకుల మధ్యన మధ్యవర్తిత్వం చేయలేక నాకు విసుగొచ్చేది. ఇద్దర్నీ ఒప్పించలేకపొయ్యాను. శేఖర్ ఇంకా పెళ్ళిచేసుకోలేదు. ఏమంటే అమ్మ బాధ్యత కదా అది అని అమ్మకు లింకు పెట్టేవాడు. అతనికన్నా ఐదేళ్ళు చిన్న అయిన నాకు పెళ్ళయ్యి ఒక బాబుకూడా. అమ్మకు ఏదో గిల్టీ ఫీలింగ్ మొదలైంది. దీర్ఘాలోచన పరధ్యానంలో గడుపుతోంది. నాన్నకు భార్యగా, శేఖర్‌కు అమ్మగా రెండు రకాలుగా ద్రోహం చేసాననే అపరాధ భావనతో కుమిలి పోవడం తప్ప యేం చెయ్యాలో తెలీక గమ్మునుండి పోతోంది.

శేఖర్ చిటికె వేయడంతో నేనీలోకంలోకి వచ్చాను. 'ఆ' రిస్ట్ వాచీ శేఖర్ చిటికేసిన చేతికి వేలాడుతూ నన్ను వెక్కిరిస్తోంది. నాన్న ఒక ప్రముఖ ఇంటర్నేషనల్ బ్రాండెడ్ వాచీల కంపెనీలో చీఫ్ మేనేజర్‌గా పనిచేసేవాడు. తానెంతో ఇష్టపడి ఆ వాచిని డిజైన్ చేయించుకున్నాడు. పోయిన ఏడాది శేఖర్ ఆ వాచ్ క్లోజ్‌అప్ పిక్ ఒకటి నాకు వాట్సప్‌లో పెట్టి దాని విశిష్టత మీద క్విజ్ పెట్టాడు. నేను కొంతవరకు చెప్పగలిగాను. తర్వాత అమ్మ అడిగితే మొత్తం చెప్పేశాడు. అంకెల స్థానంలో తెలుగక్షరాలు ఒకటి స్థానంలో 'ఒ' రెండు బదులు 'రె' ఇట్లా తొమ్మిది వరకు. పది బదులు "సా" అంటే సావిత్రి; పదకొండుకు 'ఈ" అంటే ఈశ్వర్; పన్నెండు స్థానంలో "రాం" అంటే రామసీతమ్మ "సా ఈ రాం" నాన్న ఇష్టదైవం. ఇక గడియారం పెద్దముల్లు మీద "శేఖర్" అని, చిన్న ముల్లు మీద నా పేరు చెక్కించాడు. సెప్టెంబర్ 11, 2001 రోజున మాత్రం, దైవవశాత్తూ, (ఆయన ట్విన్‌టవర్స్‌లో మంటల్లో కాలిచనిపోయిన ఆ ఉదయం) హడావిడిలో దాన్ని పెట్టుకోవడం ఎన్నడూ లేని విధంగా మర్చిపోయాడు. నాన్న గుర్తుగా మిగిలిన అమూల్యమైన వస్తువు ఏదైనా ఉందంటే అది ఆ ప్రత్యేకమైన చేతి గడియారమే. దాన్ని నాకిమ్మని శేఖర్‌తో చాలాసార్లు పోట్లాడాను, ఫేస్ బుక్ ఛాటింగ్‌లో ఇచ్చే ప్రసక్తే లేదని ఖచ్చితంగా కీ బోర్డు గుద్ది చెప్పేసాడు.

నేను, భుజానికి వేలాడుతున్న నా బాగ్‌లోంచి సీసా బైటకి తీసి శేఖర్ చేతిలో పెట్టాను. బెల్లంతో చేసిన మినపసున్నుండలవి. శేఖర్‌కి అమ్మ చేస్తే చాలా ఇష్టం. ఒక లడ్డు తీసి సగం తుంచి నానోట్లో పెట్టాడు. మిగతా సగం తమ నోట్లో వేసుకుని చప్పరించాడు. ఇద్దరం తన్మయత్వంతో కళ్ళు మూసుకున్నాం.

మూడురోజులు మేమిద్దరం క్షణకాలం వేస్ట్ చేయకుండా బలాదూర్‌గా తిరిగాం. తర్వాత రోజు శేఖర్ న్యూయార్క్ ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో నన్ను డ్రాప్ చేసి మనసార కౌగిలించుకున్నాడు. రక్తసంబంధం అంటే ఏంటో ఆ క్షణంలో నాకు అర్థమయ్యింది. నేను వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాను. "అట్లా ఏడవకు రా, నాక్కూడా వచ్చేయాలని వుందిరా!" సముదాయించబోతూ తనూ కన్నీళ్ళు కార్చాడు.

"అమ్మ మరీ మరీ చెప్పింది. నిన్ను వెంట తీసుకురమ్మని. నిజంరా"

"ఔనా! ఈజిట్? నా మీద అంత ప్రేమ ఉందా అమ్మకి?" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

"నిన్ను అన్నేళ్ళు పెంచింది కదరా! ఆ మాత్రం ఉండదా? ఆమెకు మైండ్ సెట్ అట్లా వుంది. నాన్నే మార్చలేకపోయాడు. మనవల్ల అవుతుందా? చెప్పు? "

"మరి నాకు వీసా ఎందుకిచ్చింది రా? నాన్నతో పంపించెయ్యడానికి..ఆ? నిన్ను మాత్రం తనతో ఉంచుకుని నన్ను వెళ్ళగొట్టింది అమ్మతనం రుచి చూపించి నన్ను ఈ అమెరికా పాలు చేసిందిరా అమ్మ. నువ్వు మాత్రం అమ్మ చంక దిగకుండా పెరిగావ్.." అంటూ నా

చెంప పగలగొట్టాడు. నా ఛాతిపైన పిడిగుద్దులు గుద్దాడు. శేఖర్ దుఃఖంలో నాకు నయాగరా జలపాతం కనిపించింది. ఆజలపాతం ఇంతకంటే గొప్పదా? "నాకొద్దారా అమ్మ? నీ కేనా?" అంటూ నేలమీద కూలబడ్డాడు. నేను కూడా తన ఎదురుగా కూర్చుండిపోయాను. నాన్న నన్ను వదిలి అమెరికా వెళ్ళేటప్పుడు చూసిన చూపులు ఇప్పుడు శేఖర్ కళ్ళలో కనబడ్తున్నై. చూపులు ఏనుగుల్ని మోస్తున్నట్టు భారంగా వున్నాయి.

ఉన్నట్టుండి తన చేతికున్న వాచ్ తీసి నా చెయ్యిలాగి ముద్దాడి వాచ్ తొడిగాడు. నాకు తెలుసు, ఇట్లా తప్పకుండా జరుగుతుందని "పో ఇచ్చేశా పో.. అమ్మ ఎట్లాగూ నీదే ఇప్పుడు నాన్నకూడా నీకే" అని ఒక్క క్షణం నా మొఖం నిమిరి వేగంగా వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోతున్నాడు.

నా లగేజ్ ట్రాలీ తొయ్యడానికి నా చేతులు వణుకుతున్నై.

ఇండియా వచ్చేశాను. స్నానానికి వెళ్ళి వస్తున్నప్పుడు అమ్మ, ఆ రిస్టు వాచీని గుండెలకత్తుకుని మౌనంగా రోదించడం నేను చూసాను. నా వంక అమ్మ దీనంగా చూస్తూ "రేయ్, నేను కొన్నాళ్ళు శేఖర్ దగ్గర వుండాలి వీసా వేయించరా" అడిగింది. అంత కమ్మని మాట అమ్మ నోట కాక ఇంకెక్కడ్నుంచి వినగలం? వెంటనే ఆ శుభవార్త శేఖర్‌కి చేరిపోయింది. ఓహో, దేశాలూ సముద్రాలూ దాటి నేను చేసిన ఘనకార్యం ఇదన్నమాట.

Click here to share your comments on this story